

DE DIEPTEN GODS

Maandblad

1e jaargang - nr. 5 - mei 1985

ABONNEMENTEN:

- f 20,00 per jaar
- losse nummers f 2,00

DE DIEPTEN GODS

"Hetgeen het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben; doch God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods. (1 Cor. 2:9 en 10).

In de eerste hoofdstukken van deze brief toont de apostel Paulus het onderscheid aan tussen de wijsheid van deze wereld en de wijsheid van God. De onvruchtbaarheid van het menselijk weten stelt hij tegenover de algenoegzaamheid der Goddelijke kennis; de ontoereikendheid van het menselijk verstand tegenover het licht der Goddelijke openbaring. De hoogste trap van "natuurlijke" kennis, waartoe de mens kan komen, bereikt hij, die tot het inzicht komt, dat zijn kennis nooit anders dan zeer onvolmaakt zal zijn*). Het licht moet van de hemel komen, zowel het zichtbare als het geestelijke licht. In en van zichzelf heeft de mens slechts een zeer beperkte kennis, gebaseerd op zijn zintuigelijke ervaring; de schemering van zijn weten reikt niet verder, dan hij zien, horen of tasten kan. En wat ziet hij? Een "leven", dat door hem niet wordt begrepen; "zonde", waarvoor zijn verstand verklaring, noch oorzaak vindt,

**) Men denke aan de bekende uitroep van prof. du Bois-Reijmont: "Ignorabimus" (wij zullen het nooit weten) in zijn werk "Über die Grenzen des Naturerkennens", waarin hij o.m. be-toogt, dat het wezen van stof en kracht, de oorsprong der beweging, het ontstaan van het bewustzijn e.d. absoluut onkenbaar zijn voor het menselijk verstand.*

en tenslotte de "dood", die hij bij gebrek aan beter inzicht, "natuurlijk" noemt. Hij heeft dan ook een onbestemd gevoel, dat achter alles wat hij "waarneemt" toch nog iets ongekends ligt. In hem leeft -al dan niet bewust- het idee van een onzichtbare Macht - God- die hij wel vermoedt achter de waarneembare schepping, zonder Hem als de SCHEPPER te willen erkennen. Goddelijke openbaring is noodzakelijk om de zoekende, tastende mens te verlossen van de onzekerheid en onbegrijpelijkheden, die hem omringen. Zij alleen is in staat hem de "weg des Levens" te tonen. In deze duisternis en onzekerheid is de mens - naar Bijbelse opvatting- geraakt, omdat hij zich, eigenwillig, heeft afgekeerd van de Bron van het licht en leven en zichzelf geplaatst heeft onder de invloed van "vele goden en vele heren" (1 Cor. 8:5).

Deze zijn het, die hem terneer houden en belemmeren tot het licht te komen, om wijs te worden tot zaligheid. Daarom zegt de apostel van hen: "Doch indien ook ons Evangelie bedekt is, zo is het bedekt in degenen die verloren gaan; in welke de god dezer eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is" (2 Cor. 4: 3-4).

Het menselijk verstand is zonder meer niet in staat God te leren kennen; het is niet afgestemd op "eeuwige", doch op "tijdelijke" dingen. Het is ondergeschikt aan de ego, het "ik", dat geregeerd wordt door eigen wensen en begeerten, door hartstochten en emoties. Een onbekende, doch zéér sterke geestelijke macht beheerst de mens, die aan God niet gehoorzaamt; in zijn onwetendheid heeft hij zich gewillig geplaatst onder de heerschappij van "de

overste van de macht der lucht, van de geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid" (Ef. 2:2).

De mens staat altijd onder invloed van één van de twee machten, die door de apostel genoemd worden: "'de geest der wereld" en "de Geest, Die uit God is"' (1 Cor. 2:12). Van hen, die zich door de eerstgenoemde laten leiden, zegt de Schrift: "De wijsheid der wijze zal vergaan en het verstand der verstandigen zal door God teniet gemaakt worden"' (1 Cor. 1:19). Want het is nu eenmaal niet mogelijk, dat God gekend zou kunnen worden door menselijke wijsheid.

Doch het heeft Hem -zoals Paulus ironisch opmerkt- behaagd "door de dwaasheid der prediking zalig te maken die geloven" (1 Cor. 1:21). En wel door de prediking van de gekruisigde Christus, de kracht Gods en de wijsheid Gods (vs. 23, 24 en 30).

Het is die "'wijsheid Gods"' waarop de apostel doelt, wanneer hij spreekt over hetgeen "'het natuurlijke oor niet hoort, hetgeen in het hart van mensen niet opkomt, doch hetgeen God bereid heeft, dien die Hem liefhebben". De bedoeling hiervan is niet, zoals sommigen willen beweren, dat deze dingen buiten ons begripsvermogen liggen, integendeel, de apostel verzekert ons het tegenovergestelde. Hij zegt: "God heeft het ons geopenbaard". Tegelijkertijd wijst hij op de volmaakte bekwaamheid van de Onderwijzer, die ons toegevoegd is, "door Zijn Geest"; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods". Op het eerste gezicht lijkt dit een eigenaardige uitdrukking. Onwillekeurig is men geneigd te vragen, welk doel het kan hebben voor de Geest van God om "de diepten Gods" te onderzoeken. Hij is toch even zo goed deelgenoot van alle Goddelijke kennis als de Vader en de Zoon.

Zeer zeker is dat zo. Hier is echter sprake van de werkzaamheid van de Heilige Geest in de Gemeente van Christus, met het doel, om in ons (in iedere gelovige) dit onderzoeken van de diepten Gods te bewerkstelligen. Het is de gezegende en mysterieuze werkzaamheid van Gods Geest, om het verstand van de kinderen Gods te verlichten, opdat zij -door Hem onderwezen- in de eerste plaats zouden komen tot een vollere en rijpere gemeenschap met de Vader en de Zoon en vervolgens tot een helder inzicht in de "onzienlijke", geestelijke dingen. De Geest van God verlicht de Christen, zowel door het Woord Gods, als door rechtstreekse inwerking ("verlichte ogen des verstands" Ef. 1:18), die men geestelijke intuïtie zou kunnen noemen. Daarom kon Paulus zeggen: "Want, God, die gezegd heeft dat het Licht uit de duisternis zou schijnen, is degene, die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting van de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht (d.w.z. in de persoon) van Jezus Christus" (2 Cor.4:6). Johannes zegt: "Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander" (1 Joh. 1:7), d.w.z. met "de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus" (vs.3).

Hier blijkt dus duidelijk, dat dit gemeenschapsleven voorwaardelijk is, n.l. "indien wij in het licht wandelen". Ook de Efezebrief vermaant de gelovigen om te wandelen als "kinderen des lichts" (Ef. 5: 8). Daaruit mogen wij dus eveneens de gevolgtrekking maken, dat het mogelijk is, dat de Christenen niet in het licht wandelen. Maar dan kan de Geest van God hun ook de gemeenschap met God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus niet doen ervaren, en zij kunnen niet zien "hetgeen geen oog gezien heeft", en niet horen "hetgeen het oor niet gehoord heeft" en in hun

harten, dus ook niet beleven "hetgeen in het hart des mensen niet is opgeklommen". Daarom zijn er "geestelijke" en "vleselijke" kinderen Gods.

De mens is een gecompliceerd wezen. Immers hij werd geschapen naar Gods beeld en naar Gods gelijkenis, d.w.z. zij waren samen -man en vrouw- zó geschapen, dat zij het karakterbeeld Gods konden openbaren. Na de val behield de mens nog wel de gelijkenis Gods -zodat ook Christus in menselijke gedaante op aarde kwam- doch Zijn beeld kan hij niet meer openbaren. Alleen Christus, "Welke, alzo Hij is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld zijner zelfstandigheid" (Hebr. 1:3), openbaarde het karakter Gods gedurende Zijn leven hier op aarde. Hij werd daardoor het Hoofd (de eerste) van de nieuwe schepping.

God had tot Adam gezegd, met betrekking tot de boom der kennis des goeds en des kwaads: "ten dage dat gij daarvan eet, zult gij de dood sterven" (Gen. 2: 17). De mens sloeg de Goddelijke waarschuwing echter in de wind. Hij at en stierf, d.w.z. het leven Gods week van hem. De band met God werd verbroken, zodat hij voortaan slechts gemeenschap kon hebben met de aarde en met de "geest der wereld" (1 Cor. 2:12). Nu werkt derhalve de geest van Satan in de mens, die voor God geestelijk dood is, terwijl hij leeft in zonden, "doende de wil des vleses en der gedachten" (Ef. 2:1-3). Zijn geest en zijn vlees (dus de gehele persoonlijkheid) zijn "besmet" (2 Cor. 7:1). Zijn geestelijke vermogens door de verlamdende werking van Satan. Zijn vlees, doordat de lusten der ziel uitsluitend door middel van het lichaam worden bevredigd, zonder de kontrollerende funktie van de geest. Deze is n.l. machteloos geworden en alleen nog

"latent" (verborgen, onzichtbaar) aanwezig. Zijn aanwezigheid blijkt slechts uit het feit, dat enig Godsbesef toch nog bij elk mens gevonden wordt.

De wedergeboren mens ontvangt het volle leven Gods weer in zijn geest, waardoor zijn leven dus weer geleid kan worden in de door God bedoelde banen. Dit leven is dan het "eeuwige leven" en dit "eeuwige leven" is het leven van Christus (1 Joh. 5:12 en 20; Col. 3:4 en Gal. 2:20). God wil, dat het aardse leven van Christus, waarop Hij in welbehagen kon neerzien, in de christen wordt voortgezet. Daarom lezen wij: "de genadegift Gods is het eeuwige leven" (Rom. 6:23). Naarmate de gelovige toeneemt in kennis en genade van Jezus Christus, naar die mate is het ook, dat Christus Heer en Meester is van zijn zieleleven. En daardoor leeft de christen in overeenstemming met de wil van God, terwijl zijn leven afgestemd wordt op "de dingen, die men niet ziet", niet op "tijdelijke", maar op "eeuwige" dingen (2 Cor. 4:18).

Is er in ons een drang, die altijd meer zich "strekt tot hetgeen vóór ons is" (Fil. 3: 14), een jagen naar dingen, die ons hoe meer we er van leren kennen, vervullen met een onuitsprekelijk verlangen, om nog meer er van te weten? Door het leven van Christus in ons, of liever door de Geest van Christus in ons, is de verbinding met God -die vóór onze wedergeboorte onmogelijk was*)- weer hersteld, zodat God-de-Heilige-Geest ons, door het Woord Gods, vervullen kan met kennis en bewustzijn van de zaligheid, die we nu bezitten. Christus "woont" door het geloof in onze harten en we leren de liefde van Christus verstaan

**) Omdat de Heilige God geen gemeenschap kan hebben met een zondaar.*

in zijn breedte, lengte, diepte en hoogte opdat wij vervuld worden tot al de volheid Gods (Ef. 3:17-19). Het is vreemd, dat vele christenen hiervan zo weinig weten. Veelal wordt de waarde van dit volle Goddelijk leven gering geacht en vindt men, dat beschouwingen daarover "te diep" gaan voor de doorsnee-christen. Doch een dergelijke lichtzinnige opvatting toont slechts aan, welke gezindheid in het hart woont of liever welke er in ontbreekt. Want behoren de openbaringen van de liefde van Christus en van Zijn heerlijkheid niet als vanzelfsprekend, boven alles aantrekkelijk te zijn voor degenen, die Hij verlost heeft, die "één plant geworden zijn met Hem"? Heeft God Zijn volheid van genade bekend gemaakt, om ze als langdradig en praktisch onuitvoerbaar te zien bestempeld door hen, over wie ze is uitgestort? Kan de christen lichtzinnig denken over gemeenschap met God, die hem wordt aangeboden om daardoor te leren verstaan de diepten Gods? Is het niet jammer, dat menig gelovige praktisch tevreden is met de weinige kennis die hij bezit van het Woord van God, terwijl de Geest van God toch altijd tracht hem te onderwijzen door - zoals de Heiland gezegd heeft- dat, wat van Christus is, te nemen en het hem te geven (Joh. 16:14-15). Men bedroeft daarmee de Geest van God, zodat Zijn stem in ons bijna niet meer vernomen kan worden en het verlangen om méér en beter de Goddelijke dingen te verstaan, wordt uitgeblust en de vreugde die ons eerst bezielde, gaandeweg vermindert. Maar dit bewijst slechts, dat de eerste liefde verlaten is en dat men verzuimd heeft zichzelf te "reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes*"), voleindigende

**) d.w.z. van onze geestelijke vermogens. De gehele persoonlijkheid, zichtbaar zowel als onzichtbaar lichaam en geest, is besmet.*

de heiligmaking in de vreze Gods" (2 Cor. 7:1). Is misschien ons wezen besmet doordat Christus niet het hart regeerde? En leven we dientengevolge, evenals vóór onze overgang van de dood in ons leven, in allerlei zonden, die door het lichaam geschieden? Of heeft de geest van de anti-Christus ons zodanig betoverd dat door deze geestelijke gemeenschap onze geest bezoedeld is, zodat de waarheid Gods in ons verduisterd wordt en we vol zijn van allerlei menselijke leringen en overleveringen?.

De Geest van God is altijd nog de onvermoeide, wonderlijke onderzoeker van de diepten der dingen Gods, Hij is in ons om ons te onderwijzen, hoe wij gelukkig, ja "godzalig" (d.w.z. "vol van God") kunnen leven in deze wereld. Hij wenst ons te onderrichten, hoe dat leven van Christus in ons gezien en geleefd kan worden. Paulus zag dat in en hij begeerde steeds meer van dat heilgeheim te weten en te ervaren. Hij "strekt zich tot hetgeen vóór is, jagend naar het wit tot de prijs der roeping Gods" (Fil. 3:14). Hij acht alles schade te zijn om de uitnemendheid der kennis van Christus. Laat zijn bede ook onze bede zijn: "opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis; namelijk verlichte ogen uws verstands, opdat gij moogt weten, welke zij de hoop van Zijn roeping, en welke de rijkdom zij der heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen; en welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons, die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt" (Ef. 1:17-20).

Vrede met God en de Vrede van God.

"Weest in geen ding bezorgd; maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God; en de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en zinnen bewaren in Christus Jezus". (Filipp. 4:6 en 7).

Voor enkelen onzer lezers zal het misschien overbodig zijn, het verschil tussen de beide opschriften, boven dit artikel geplaatst, aan te duiden. Evenwel zijn er niet weinigen, die het nooit hebben opgemerkt.

Bij een nadere beschouwing zullen we zien, dat er inderdaad een groot onderscheid tussen deze uitspraken bestaat. Vrede met God heeft in het bijzonder betrekking op onze zonden en de rechtvaardigmaking onzer zonden. Terwijl de vrede van God geen betrekking heeft op onze zonden, doch op ons aardse leven, nadat wij gerechtvaardigd zijn, en wel die omstandigheden, welke, omdat ze moeilijk en bezwarend zijn, onze harten met zorg vervullen. Het is natuurlijk een voorrecht voor iedere gelovige, om de blijdschap te genieten van de vrede van God, zowel als de vrede met God. Vrede met God, daarover wordt gesproken in Rom. 5: 1, waar we lezen: "Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus".

Die vrede met God komt ons niet toe door beloften, noch door ervaring, doch is alleen het gevolg van twee grote en heerlijke feiten, welke reeds volbracht zijn.

Ten eerste doordat Christus overgeleverd is om onze zonden en ten tweede omdat Hij opgewekt is om onze rechtvaardigmaking.

Het is onmogelijk, dat er vrede met God zou kunnen zijn, zolang het zonde-vraagstuk niet tot een oplossing is gekomen. Wie zou die vrede kunnen bewerkstelligen, anders dan de volkomen en algenoegzame offerande van Hem, Die aan elke eis van een heilig en rechtvaardig God kon voldoen, omdat Hij tegelijk God en mens was? Wat zou in ons die vrede kunnen doen smaken, dan alleen de kennis, de wetenschap, dat aan deze eis van God volkomen en voor altijd is voldaan? Als uw geweten door God is wakker gemaakt, als de herinnering aan uw zonden u verontrust, kan niets, in hemel noch op aarde, u vrede geven, dan alleen de vaste overtuiging, dat al deze zonden, van voor het aangezicht Gods zijn weggedaan, naar de eis Zijner rechtvaardigheid. Is God voldaan? Dit is werkelijk de belangrijkste vraag in deze. Indien Hij voldaan is, dan kunt u vrede hebben. Doch zolang er nog enige onzekerheid hieromtrent bestaat, kan er voor u ook geen vrede zijn.

Nu is het toch duidelijk dat u uw eigen hart niet hoeft te onderzoeken, of er werkelijk zulk een bewerkstelling van vrede heeft plaats gehad; hoe meer u daarmee bezig bent hoe dieper de ellende wordt, waarin u verzinkt.

Het licht moet niet van binnen uit, doch van buiten af komen. "De opening uwer woorden geeft licht, de eenvoudigen verstandig makende". (Ps.119:65). Want deze woorden (Gods woorden) vertellen mij van Hem, Die overgeleverd is voor mijn zonden.

Wiens oneindige liefde Hem bewoog Zich in mijn plaats te stellen en de Drager van mijn zonden te worden en Hij heeft ze gedragen en God is voor eeuwig voldaan. Als een bewijs hiervan heeft Hij Hem opgewekt uit de doden en heeft Hem verheerlijkt. Het is alles volbracht en voldaan op een volkomen wijze, en Christus is thans in de hemel, in de onmiddellijke nabijheid Gods, als een bewijs hiervan. De waarde van Zijn werk wordt mij toegekend, en de heerlijke plaats, Die Hij inneemt als de Verrezenen, als de Mens Christus, is de plaats die ik met Hem deel. Geloofd zij God, want dan heb ik vrede met God, als vrucht van het werk en lijden van iemand anders, van Jezus Christus, mijn Heer.

Doch als nu deze zaak opgelost is en diepe, vaste, blijvende vrede daarvan het gevolg is, zijn er toch nog altijd dingen, die zorg baren en het hart bekommerd maken. Nu spreken wij niet over zonden, noch over de ontdekking, die wij allen maken met de betrekking tot de tegenwoordigheid der zonde in ons, hetwelk wij noemen de inwonende zonde.

We bedoelen die bronnen van angstige bezorgdheid, die we vinden op ieders weg.

Bij zulke moeilijkheden wordt de vrede van God openbaar, een vrede die alle verstand te boven gaat; een vrede, die, wanneer wij de Goddelijke aanwijzingen slechts volgen, zeker onze harten en zinnen bewaren zal in Jezus Christus, wat ons hier op aarde ook moge wedervaren. En er zijn wat wedervaardigheden! Omstandigheden veranderen, onze waterbeken verdrogen, gezondheid vergaat, onze verwachtingen leiden schipbreuk, verlies volgt op verlies, teleurstelling op teleurstelling en toch, onder dit alles zal de

vrede van God ons hart vervullen, als we slechts acht geven op, en handelen naar de raad, die ons in bovenstaande tekstwoorden wordt gegeven.

De apostel zegt: "Weest in geen ding bezorgd, maar ... " Maar? Neerzitten met onze armen over elkaar geslagen en maar laten komen, wat wil? De hoogst ernstige zaken met volkomen onverschilligheid behandelen en aan anderen de zorgen overlaten? Is dit het? Neen! Zulk een lichtzinnigheid moge niet worden geduld. Laat uwe begeerten in alles door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God". Daar, bij Hem, is onze toevlucht, daar is de uitkomst, dat is de enige grote en algenoegzame bron. Let op de uitgestrektheid van deze woorden: uwe begeerten in alles. Dus alles omvattend. Grote dingen en kleine dingen, alle dingen. Het is alsof de apostel zegt: Zeg Hem elke letter, elk woord van het ganse verhaal uwer zorg en moeite, fluister dat in Zijn oor, dat altijd voor u geopend staat en nooit doof wordt; leg alles wat u bezwaart op Zijn hart, dat u zo innig liefheeft.

Zorgt Hij niet voor u? Heeft Hij de haren van uw hoofd niet geteld? Gaf Hij in oneindige liefde u niet Zijn Eniggeborene, om voor u te sterven? Zijt gij niet Zijn kind? Ga dan heen, en maak uw begeerten Hem bekend. Of ge nu ontvangen zult wat gij begeert, hangt geheel af van Zijn liefelijke wil; doch als gij Hem vertrouwt, zult ge ondervinden, dat Zijn eigen vrede, die alle verstand te boven gaat, uw hart en zinnen zal bewaren in Christus Jezus.

O! de zegen van het gebed; die verborgen, die intieme en persoonlijke omgang met God, waarin we ons hart mogen ontlasten, zonder enige terughouding!

Hier vindt het onrustig, door stormen opgezweept hart van het kind van God een veilige haven en stille wateren. Zoals een schreiend kind zich neervleit aan de moederborst, zich veilig weet en rustig inslaapt, zó kan zich het kind van God neerleggen aan het hart van zijn Vader in de hemel, en in volkomen overgave zich rustig, zich veilig, zich geborgen gevoelen: immers Hij weet het, Hij zorgt. "Zo God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?"

Niemand en niets. Geen mensen en geen omstandigheden, geen moeiten en geen zorgen. Als we dat weten, dan worden moeilijkheden slechts treden van de ladder des geloofs, die ons meer en meer God doet aanschouwen in Zijn werkelijke waarde voor ons. Want "die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem, niet alle dingen schenken?"

Een God, die Zijnen Zoon kon geven

Die trouwe God onthoudt niets meer.

In de gave Zijns Zoons hebben wij zulk een bewijs van Zijn nimmer eindigende en alles gevende liefde, dat we in de moeilijkste uren gelukkig kunnen zijn, omdat we weten, dat God, de Vader ons gadeslaat; dat Hij ons niet één ogenblik uit het oog verliest. Welk een voorrecht, zulk een bewijs van Zijn liefde te mogen bezitten, ons rustig aan Hem te kunnen toever-trouwen, zodat we kunnen zingen:

In de grootste smarten

Blijven onze harten

In de Heer gerust.

Lezer, is dat uw ondervinding, kent gij dit bij ervaring? Als dat zo is, dan weet ge ook wat het zeggen wil, om in uw binnenkamer te gaan, de deur achter u sluiten, teneinde in de eenzaamheid uw hart uit te storten voor de levende God; Hem alles bekend te maken in bidden en smeking, met dankzegging, Dan hebt ge ook ervaren wat de vrede Gods is.

Hebt ge de vrede met God, dan kunt ge ook de vrede van God genieten. Ze komt u dan toe. Als kind hebt ge er recht op. Geniet gij die vrede niet, dan is het omdat ge niet als kind leeft met uw Vader, Die in de hemelen is.

De vrede met God hebbende, laat ons de vrede van God genieten.
